

Ободренъ отъ тая мисълъ, азъ от-
правихъ своята лодка къмъ брѣга,
слѣзохъ и я завлѣкохъ навътре отъ
брѣга.

Докато пълнѣхъ своята пушка,
предсмъртнитѣ стенания, приличащи
на погребаленъ звънъ, продължаваха
да идватъ до мене. Твърдо решихъ
да убия всѣкого, когото видя, че се
надига въ трѣстиката. Приближавайки
се напредъ съ голѣма предпазливостъ,
азъ видѣхъ, надъ нѣкаква неопредѣ-
лена маса, движеща се ржка. Азъ
бѣхъ се приготвилъ да стрелямъ, ко-
гато изведнажъ видѣхъ предъ себе си
повдигащи се, срѣдъ гърчене, глава и
гърди, съвършено окървавени. Въ
сжщото това време чухъ хъркащъ и
отслабващъ гласъ, който се молѣше
за помощъ. Следъ това нещастникътъ
отново се струполи на сивата земя.
Наоколо царѣше мъртва тишина. Азъ
внимателно се вгледахъ въ всѣки ок-
ръжаващъ ме предметъ и се вслу-
швахъ въ най-малкия шумъ. Струваше
ми се, че моето положение въ тая
минута бѣше най-критическо отъ вси-
чки презъ моя животъ. Освенъ това,
жабитѣ не преставаха да мучатъ, а по-
следнитѣ закѣснѣли дроздове бърза-
ха да се скриятъ въ гжститѣ листа на
дърветата. Цѣлиятъ обзетъ отъ трево-
га и състрадание, азъ се отправихъ
къмъ неизвестния страдалецъ.

Уви! Нещастното сжщество, което
лежеше предъ краката ми, бѣше тол-
кова отслабнало, вследствие на изте-
клата кръвъ, че азъ никакъ не се
страхувахъ отъ него. Моята първа
работа бѣше да отида по-скоро за во-
да. Следъ като донесохъ пълна шап-
ка съ вода, вслушахъ се въ биенето
на неговото сърдце. Омихъ лицето
и гърдитѣ му и го намазахъ съ една
специална течностъ, която носѣхъ въ
себе си, като предохранително срѣд-
ство противъ ухапване отъ змии. Ли-
цето на страдалеца, набраздено отъ
старостта, внушаваше ужасъ и отвръ-
щение. Но сждейки по неговото здра-
во тѣлосложение и широки плещи,
разбрахъ, че тоя човѣкъ нѣкога е билъ
много силенъ. Той хъркаше ужасно:
Неговото дишане бѣше препятствува-
но отъ една маса съсирила се въ гър-
лото му кръвъ. Неговото облѣкло яс-
но говорѣше за живота му. На пояса му
стърчеше огроменъ пистолетъ. До не-
го се търкаляше голѣмъ ножъ. Изподъ
червения, коприненъ платъ, съ който
бѣше вързана главата му, се виждаха
гжсти вежди, а вехтитѣ му панталони
бѣха обути въ голѣми ботуши. Съ
една дума — това бѣше пиратъ.

Моитѣ усилия не бѣха безъ резул-
татъ. Разтриването съ моята течностъ
оказа благотворно действие. Живота
на нещастника започна да се възвръща.
Биенето на пулса се усили и азъ за-
почнахъ да вѣрвамъ, че той, може би,
ще оздравѣе отъ жестокитѣ рани.
Мракъ, дълбокъ мракъ ни окръжа-
ваше. Азъ предложихъ да накладемъ
огнь.

Убеденъ, обаче, че при тия обстоя-
телства е необходимо да се накладе
огнь, азъ го оставихъ и отидохъ при

Яковъ Одюбонъ

Смъртта на пирата

Преведе: Г. Пановски (2)

лодката, откъдето донесохъ кормилото,
пейката и веслата ѝ, насѣкохъ ги съ
своята брадва, запалихъ следъ това
огнь и въ скоро време ние бѣхме
освѣтени отъ ярката свѣтлина на раз-
гарящитѣ се дърва. Въ това време въ
пирата ставаше интересна борба
между страха и признателността. На
полуанглийски и полуиспански езикъ,
той нѣколко пжти повтаря молбата си,
да загася огня, но когато азъ му да-
дохъ да изпие нѣколко глѣтки уиски,
той се успокои. Азъ се стараехъ да
спра кръвта, която течеше изъ него-
витѣ зѣещи рани, на плещитѣ и гър-
дитѣ му, и изказахъ съжаление, че
нѣмамъ какво да му дамъ да яде. При
споменаването ми на думата „храна“
— той отрицателно поклати глава.

Моето положение, повтарямъ, бѣше
най-необикновено! Отъ само себе си
се разбира, че азъ говорихъ за ре-
лигия, но уви! Умиращиятъ не вѣр-
ваше въ сжществуването на каквото
и да било божество. — Приятелю мой,
— каза той, защото действително сега
ти си мой приятелъ, азъ никога не
сѣмъ изучавалъ пжтя на Тоя, за Ко-
гото ти ми говоришъ. Азъ сѣмъ чо-
вѣкъ „извънъ закона“. Ти, може би,
ще ме презрешъ за това, но въ про-
дължение на много години азъ не
сѣмъ ималъ никакви други занаяти,
освенъ пиратството. Не изпълнихъ
завещанието на моитѣ родители. Азъ
сѣмъ роденъ, както винаги сѣмъ билъ
убеденъ въ това, да бѣда жестокъ
човѣкъ. И ето сега, лежейки всрѣдъ
тая мръсна трева, азъ умирамъ за
това, че презъ време на моята мла-
достъ пренебрѣгахъ добритѣ съвети.
Ти потрепервашъ? . . . Виждашъ ли
тия ржце, които сега сж безсилни?
Слушай! — Тѣ убиха моята майка,
която искаше да ги разцѣлува! Да,
азъ съзнавамъ, че напълно заслужи-
вамъ тая мжчителна смъртъ, която
сега ме застрашава. Само едно
нѣщо ме утешава, че поне едно сж-
щество ще бѣде свидетелъ на моитѣ
последни страдания.

Сладката, но слаба надежда, че
страдалеца, може би, ще се спаси и ще
се примири съ себе си, ме подтиква-
ше да продължавамъ да говоря съ
него все въ тоя духъ.

— Не, всичко е безполезно. Азъ
не искамъ да се боря съ смъртта . . .
Но затова пъкъ, убиецътъ, който ми
нанесе тия рани, не може да се по-
хвали, че ме е победилъ . . . Азъ не
искамъ прошка отъ никого. Дайте ми
малко вода и ме оставете да умира
спокойно.

Съ надежда да узная нѣщо отъ
него, което би могло да послужи за
откриването на неговитѣ престжпни
сжучастници, за да се арестуватъ, азъ
пакъ отидохъ за вода и втори пжтъ
напълнихъ шапката си. Вливайки поч-
ти всичката вода въ неговата пресъх-

нала уста, азъ започнахъ да го моля,
въ името на неговия бждещъ, вѣченъ
покой, да ми разкаже своята история.

— Това е невъзможно, — ми от-
говори той. — За това нѣщо нѣма
да имамъ време. Биенето на моето
сърдце ми говори, че моитѣ, нѣкога
силни крака, скоро ще престанатъ да
се движатъ. Въ моето тѣло едвали
ще остане капка кръвъ и за какво
друго ще може да послужи то, освенъ
да натори почвата, на която расте тая
мръсна трева. Моитѣ рани сж смър-
тоносни. Азъ ще умра. Ще умра безъ
това, което вие наричате покаяние.

На изтокъ се показа луната. Ней-
ната тиха и величествена красота на-
пълни моята душа съ своето благого-
вение. Азъ я показахъ на пирата и го
попитахъ, не вижда ли той въ това
величие, като въ огледало, дѣлата и
отражението на предвѣчния Богъ.

— Ахъ, да, азъ виждамъ, какво
искашъ ти. И у тебе, като у всички
други наши врагове, има само едно
желание да ме изведешъ до Бога . . .
Че какво! Нека пъкъ да бѣде така.
Че щѣлъ сѣмъ да умра, това не е
много важно нѣщо: Азъ мисля, че
ако смъртта не се съпровождаше съ
страдания, не би трѣбвало и да се мисли.
Ти действително сега за мене си дру-
гаръ и азъ искамъ да ти разкажа вси-
чко, каквото ти може да знаешъ.

Все още надѣвайки се, че въ него-
витѣ мисли ще настѣпи желания
обратъ, азъ пакъ влѣхъ въ устата му
нѣколко капки вода, смѣсена съ уиски.
Неговитѣ хлѣтнаги очи, струваше ми
се, искрѣха. Гърдитѣ му болезнено
се подигаха отъ неговитѣ тежки и
дълбоки въздишки, които съ трудъ се
изтрѣгваха отъ облѣното му въ кръвъ
гърло. Той ме помоли да му помогна
да се повдигне, което азъ направихъ,
следъ което започна да разправя.
Както казахъ и по-рано, той говорѣше
на единъ такъвъ езикъ, който пред-
ставляваше смѣсъ отъ френски, англий-
ски и испански думи. Това бѣше едно
наречие, което никога презъ живота
си не бѣхъ чувалъ, което азъ не
бихъ могълъ да възпроизведа съ точ-
ностъ, и затова ще ви предамъ само
сжщността на неговата изповѣдь.

— Кажи ми, колко трупа имаше
въ лодката и въ какво бѣха облѣ-
чени? — попита той.

— Два, — отговорихъ азъ и му
описахъ тѣхното облѣкло.

— Много хубаво! Това сж тѣлата
на негодия, които ме преследваха съ
тая адска лодка на янкитѣ.*) Това бѣха,
въ всѣки случай, смѣли бездѣлници,
които изкочиха изъ своята лодка и
започнаха да ме гонятъ. Всичкитѣ ми
другари бѣха убити, а за да облекча
своята собствена лодка, азъ започнахъ
да ги изхвърлямъ навънъ отъ нея.

*) Янки — презрително прозвище, което
даватъ на английскитѣ колонисти въ Северна
Америка.

(Следва)

Подкрепете пенсионния фондъ на бълг.
писатели, като си купите билетъ
отъ лотарията!